

יעל לוין – 4.11.1919 – 7.11.2011

יעל לוין נולדה בשם שרלוטה פיינר ב- 4.11.1919 בעיר ברלין, להוריה – אדלה ויוסף פיינר. שנתיים לאחר מכן נולדה אחותה מרים זיו שהיא חברת דגניה ב'. כשיעל הייתה בת שש עברה המשפחה לעיר ארפורט, שם פתח אביה משרד לרישום זכויות יוצרים למוסיקאים וייצוג מוסיקאים, כך שהיה ליעל קשר ישיר וצמוד למוסיקה מגיל צעיר.

כשסיימה את כיתה ח' עלו הנאצים לשלטון והחלו בהטלת גזירות שונות על יהודי גרמניה.

ביניהן סילוק תלמידים יהודים מבתי הספר הציבוריים, וכך נאלצה יעל להפסיק את לימודיה ונשלחה ללמוד במוסד "אהבה" בברלין, שם למדה במשך שנה, בין היתר למדה קצת חקלאות ומלאכות בית למיניהן. לאחר מכן עבדה עוד כמה שנים בטיפול בילדים אצל מספר משפחות ברחבי גרמניה.

בגיל 19, בעשרים ואחת בפברואר 1938 עלתה ארצה, גרה ועבדה במשך שנה ב"חבורת הפועלות" בפתח תקווה. משם עברה ל"משק הפועלות" בחדרה. שם פגשה את אסלי פרס ויחד עבדו במשתלה. לאחר שהכירה את מיכאל לוין עברה למעין צבי והייתה בין הראשונים שעלו מהמישור להר. כאן גרה עם קרלה באוהל.

בהתחלה עבדה בגן הירק וידעה גם להפעיל חמור או סוס, בהמשך הביאה יעל את שתילי הדשא הראשונים מתל אביב למעין, ארוזים בשקים באוטובוס, לשתילה ליד חדר האוכל.

בהמשך עבדה במטבח ילדים ולאחר מכן חזרה לחקלאות, אהבתה האמיתית, ובמשך 25 שנה עבדה בלול ובמדגרה. כשהציעו ליעל לעבור לעבוד ב"סלסלית" איש לא האמין שתוכל להפסיק להתרוצץ ולעבוד בישיבה.

יעל ומיכאל כזוג זה סיפור שראוי לספרו. יעל שמה עין על מיכאל עוד בשנה הראשונה לאחר שעלתה ארצה כאשר ביקרה את אחותה מרים שעלתה עם עליית הנוער ושהתה בגניגר. כשראתה אותו שם שאלה את אחותה "מי הבחור היפה

הזהה?" ומרים ענתה: "אה, זהו אחד ממחוסרי העבודה שבאו מתל אביב". הם נפגשו שוב בחדרה כאשר גברברי מעין צבי הלכו לצוד כלות ב"משק הפועלות" בחדרה. כולם הלכו לצפות במשחק כדורגל ואילו יעל ומיכאל מצאו את דרכם לחוף הים ושם החלו לגלות את אהבותיהם המשותפות.

הם זכו לחיות חיים ארוכים יחד, היו זוג למופת, אנשים צנועים שאהבו את הקיבוץ והחיים בו אף כי לא הגיעו אליו מתנועת נוער או ממניעים אידיאולוגיים. אהבו את הארץ, הרבו לטייל רגלית, ואהבו במיוחד את הים.

לאמא היו מספר תחביבים נוספים. הראשון שבהם- השירה. מגיל צעיר אהבה יעל לשיר, בבית, בקיבוץ ואך טבעי היה שהצטרפה למקהלת האיחוד מיום הקמתה באמצע שנות ה-50 ובמשך 12 שנה. תחביב נוסף היו החתולים שאמא גידלה במשך כל השנים, עד שנותיה האחרונות, כל עוד יכלה לטפל בהם.

בשנים האחרונות החלה יעל לאבד את כושר הראייה ובשנתיים האחרונות הוא אבד באופן מוחלט, דבר שמאד הקשה עליה וציער אותה כיון שלא יכלה לקרוא או לצפות בטלוויזיה. עם זאת ניתן לומר שנשארה אופטימית ולא התלוננה על גורלה עד יומה האחרון. גם במצבה זה, ככל שמצבה הפיזי איפשר זאת, נהגה להגיע לותיכאן ולבצע מה שיכלה באצבעותיה בלבד.

לאמא שמונה נכדים ועשרה נינים. כל השנים ידעה לשמור על קשר מלא ושוטף עימם. כל יום נהגה להרים טלפון, בשעה קבועה לילדיה ואחותה, לשאול מה נשמע, מספיק היה לה לשמוע את הקול ושהכל בסדר והשיחה הסתיימה. בשנים האחרונות נהגה להיזכר ולחזור ביחד, על שמות כל הנכדים והנינים ולוודא שהיא זוכרת את כולם, וכך נשאר קשורה למציאות, ולמשפחתה.

בשנים האחרונות היא נעזרה באבלין שטיפלה בה במסירות רבה, ותמיד נהגה לומר: "יש לי מזל שיש לי את אבלין, היא כל כך טובה אלי". גם אנו אסירי תודה לה על כך.

יהא זיכרה ברוך.